

Nam-mô Bốn Sư Thích-ca Mâu-ni
Phật!

Con có câu hỏi về nguồn gốc của một
số Kinh như ***Kinh Thủ Lăng Nghiêm***,
bộ ba ***Kinh A Di-Di-Đà, Kinh Dược***

Sư và Kinh Địa Tạng. Quý Hoà
Thượng như HT. Nhất Hạnh, HT.

Thanh Từ khi giảng về các Kinh này thường mở đầu đại khái như: “Kinh này xuất hiện vào khoảng thế kỷ thứ sáu, v.v...” có ý nói Kinh được soạn ra nhiều thế kỷ sau khi Đức Phật nhập diệt. Thầy Nhật Từ trong bài mở đầu quyển Kinh Nhật Tụng, cũng viết đại khái: **“Các Kinh như *Kinh Địa Tạng* có tính chất van xin ân huệ, không hợp với tinh thần giác ngộ giải thoát của Phật giáo...”** (Trong khi đó Phật tử đều biết được nguồn gốc của ***Kinh Pháp Bảo Đàn, Kinh Thủy Sám và Lương Hoàng Sám***). Thái độ úp mở hoặc ý kiến riêng của chư vị Tăng Ni làm cho Phật tử hoang mang một cách vô ích. Con xin quý Thầy giảng về việc này.

Kính,
Pháp Tịnh.

Xin chào Phật tử Pháp Tịnh,

Xét về phương diện lịch sử, các Kinh mà Phật tử vừa đề cập trên quả là ra đời rất muộn. Vẫn biết rằng tất cả Kinh điển là do các bậc đại đệ tử của Đức Phật nhớ và biên tập lại, nhưng dựa vào ngôn ngữ và nội dung của các Kinh đó, các nhà nghiên cứu Phật học uyên bác, đặc biệt là chư Tăng Ni cũng như các giới nghiên cứu, học giả đều thừa nhận có những bộ kinh ra đời hơi muộn hoặc rất muộn và tư tưởng có đôi phần không tương hợp với tinh thần Phật giáo thuở ban đầu. Theo như Thầy

hiếu, các bộ Kinh ra đời sau được những vị có chức năng truyền bá giáo pháp thời ấy phương tiện, quyền biến trước tác, rồi ghi là Kinh do đức Phật thuyết.

Dưới ánh sáng của những nhà nghiên cứu có phương pháp, dựa vào văn bản học hoặc khảo cổ học, chúng ta không thể phủ nhận giá trị công trình khám phá của họ. Mặc dầu các công trình khám phá đó chưa hẳn là có lợi đối với những người có niềm tin mãnh liệt đối với Kinh điển lâu nay mà các vị ấy đã thọ trì. Quý Thầy đã từng gặp các Phật tử đâm hoảng khi nghe các Thầy trình bày sự thật này. Nhiều vị còn cố chấp cho rằng, không lấy gì làm bằng chứng để chúng ta tin rằng Kinh nào do Phật

thuyết hay không? Nếu đã như vậy thì chúng ta nên áp dụng bài Kinh đức Phật dạy cho dân chúng Kàlāma trong *Tăng Chi Bộ* (Tập I, Phẩm Lớn, 65, ĐTKVN, tr.338) thì hay hơn hết. Theo tinh thần bài Kinh này thì đức Phật cho phép quý Phật tử trắc nghiệm lại lời của quý Thầy, vì lời dạy cao quý của đức Phật mà đức Phật còn cho phép chúng ta nghi ngờ huống gì là lời của quý Thầy! Điều quan trọng là đến với giáo pháp có học hỏi được điều tốt hay không và vận dụng như thế nào cho hành trình vạn dặm của mình.

Như Phật tử đã đề cập một đoạn trong Phụ Lục III: [Về Một Bộ Kinh Thánh Phật Giáo](#) trong *Kinh Tụng Hằng Ngày (Kinh Nhật Tụng)* do Thầy Nhật

Từ biên soạn và tái bản năm 2002, trong phần **Đối với tuyển tập Kinh thánh Đại thừa**, có đoạn viết “Không nên giới thiệu các *Kinh Dược Sư, Địa Tạng* và các kinh thần chú, vì tính chất van xin và cầu nguyện trong các Kinh này đã đi ngược lại với tinh thần lời dạy nguyên thủy của đức Phật.” Như Phật tử thấy, thực trạng của Phật giáo hiện nay, nhiều Phật tử chỉ đi chùa cầu nguyện và làm các khoá lễ cầu siêu, khi có thân nhân mất liền thỉnh quý Thầy, Phật tử hoặc thầy cúng tụng mười bộ hoặc vài chục bộ Địa Tạng để gọi là “cầu siêu” cho người quá vãng. Theo tinh thần Phật Pháp mà nói, ***nếu một người còn sống không lo tu hành, giả như biết đọc tụng tôn kinh, nhưng***

không tu hành thì khi chết dù có tụng nhiều biến kinh đi nữa cũng không hiệu quả. Đạo Phật rất tôn trọng nhân quả. Đạo Phật không chấp nhận sự ban phước của một bậc tối cao hoặc thần linh nào.

Nói như vậy, không có nghĩa là quý Thầy phản bác việc tụng ***Kinh Địa Tạng***, mà chỉ muốn nói rằng người Phật tử không nên xem ***Kinh Địa Tạng*** hoặc ***Kinh Dược Sư*** như là bùa hộ mạng, là chiếc phao cho người qua biển. Người Phật tử cần nên thọ trì các bộ Kinh khác như ***Pháp Hoa, Niết-bàn, Bảo Tích, Hoa Nghiêm, Lăng Nghiêm, Kim Cang***, v.v...cũng như các bộ Kinh điển hệ Nam truyền để từ đó hiểu được Phật Pháp sâu rộng hơn,

vận dụng giáo lý vào đời sống thực tiễn hơn.

Ngày nay Phật tử các chùa đều biết đến bộ ***Kinh Địa Tạng, Pháp Hoa, hoặc Dược Sư***, chứ ít Phật tử biết được các bộ Kinh Đại Thừa uyên áo khác *như Lăng Nghiêm, Kim Cang*, v.v... Điều này lỗi là do các Thầy trụ trì hoặc các vị pháp sư hướng dẫn. Rất nhiều vị còn tin rằng tụng Kinh như ***Dược Sư, Địa Tạng*** mới có thể cầu siêu cho cha mẹ hoặc thân nhân, còn tụng các bộ Kinh khác chỉ khiến cho bản thân bị nghiệp đổ, nóng nảy, v.v.. Lại nữa, ***Kinh Dược Sư*** dường như là phương tiện để tạo mối liên hệ giữa đức Phật Dược Sư với người bệnh, nên khi có người bệnh thì đem ***Kinh Dược Sư*** ra trì tụng cùng

với các nghi thức như đốt 49 ngọn đèn để cầu nguyện, thì quả rõ ràng là không hợp với tinh thần **“hãy tự thấp đuốc lên mà đi”** của Phật giáo. Các Kinh đó làm cho một số người chưa hiểu biết nhiều về đạo Phật, họ phải thốt lên sao đạo Phật giống thần quyền quá vậy? Người nào biết lịch sử các tôn giáo khác thì nói Phật giáo sao mà giống các tôn giáo thời bán khai quá vậy? Các ông thần chi phối con người nhiều quá? Rồi họ hỏi đạo Phật có phải là đạo đa thần giáo không? Nói như vậy không phải là quý Thầy đồng ý việc bác bỏ hết mọi khía cạnh tích cực khác của Kinh như dạy về đạo hiếu thảo của người làm con, đạo lý nhân quả, v.v...trong các bài Kinh đó, mà chỉ

muốn nói lên rằng người có chức năng truyền bá chánh pháp cần phải giới thiệu các Kinh khác để Phật tử đọc có thể hiểu và tu đúng như lời Phật dạy.

Ngẫm nghĩ lại, thời Phật còn tại thế, Ngài không bảo chư Tăng tụng đám hoặc bảo chư Phật tử đem Kinh ra để cầu siêu cho người quá cố như chúng ta ngày nay. Chư Tỳ-kheo chỉ tụng đọc lại lời Phật dạy để nhớ mà tu tập là chủ yếu, chứ không có tụng Kinh để cầu nguyện cho vong hồn ai cả. Nói như vậy không có nghĩa là quý Thầy bác bỏ tụng kinh, niệm Phật hoặc các thời khoá của chùa, mà chỉ muốn thưa rằng tụng Kinh không nhất thiết phải tụng một bộ Kinh nào, vì Kinh nào nếu chuyển tải được diệu lý của lời Phật

dạy đều đáng được trì tụng. Do đó, đọc càng nhiều bộ Kinh khác nhau để thấy được bao quát lời dạy của Phật, chúng ta ít mắc kẹt vào các pháp. Xin giới thiệu đến quý Phật tử bài **Ý Nghĩa của Tụng Kinh** trong cuốn *Kinh Tụng Hằng Ngày* do Thầy Nhật Từ biên soạn.

Còn vấn đề khác cũng khá quan trọng mà vấn đề Phật tử đã đưa ra, đó là khái niệm “**Kinh điển nguy tạo**” (Apocrypha). Khái niệm này được các học giả phương Tây sử dụng rộng rãi trong sách cũng như trong từ điển. Điều này người viết cũng đã trình bày một hai lần trong các bài viết cho một số Phật tử khác. Có lẽ khái niệm “nguy tạo” này nên được thay đổi cũng nên,

vì từ “ngụy tạo” (apocryphal) làm cho người ta có cảm tưởng một điều gì đó lờ mờ gợn, giả dối, không tốt, nhưng thực chất nội dung của các Kinh đó nhằm đáp ứng cho một nền văn hoá nào đó mà thời Phật vấn đề đó chưa được đặt ra. Theo cách nghĩ của bản thân người viết, chúng ta có thể tạm sử dụng một từ khác thay cho từ ngụy tạo, đó là từ “Kinh văn hoá” hoặc là “Kinh bản địa Trung Hoa”, hoặc chúng ta có thể sử dụng từ “sáng tạo” thay cho từ “ngụy tạo”, vì các từ này nhã hơn và ít gây cho người đọc cảm tưởng một điều gì gian xảo, dối trá trong Kinh điển !

Cho nên, nếu chư tôn đức Tăng Ni nào sử dụng khái niệm “ngụy tạo” cho một số Kinh điển như Phật tử đã nêu, hoặc

một số Kinh khác, như ***Kinh Vu Lan Bồn, Kinh Phạm Võng*** thì chúng ta cũng nên tạm chấp nhận, vì đó là một khái niệm cũ được các học giả sử dụng nhiều lần thành quen. Nhân tiện, xin giới thiệu đến quý Phật tử nào biết tiếng Anh tìm đọc cuốn: ***Chinese Buddhist Apocrypha*** (Các Kinh Điển Phật Giáo Ngụy Tạo ở Trung Hoa). Đây là một tuyển tập gồm 9 bài viết và dịch của nhiều học giả có uy tín, cộng với lời giới thiệu của người biên tập Robert E. Buswell, Jr, được nhà xuất bản Sri Satguru Publication tại Delhi ấn hành.

Như Phật tử đã trình bày, ***“thái độ úp mở hoặc ý kiến riêng của chư vị Tăng Ni làm cho Phật tử hoang mang một***

cách vô ích.” Thật ra, có những vấn đề đôi lúc buộc phải đáp ứng tính khế lý hơn tính khế cơ, buộc người trả lời không có con đường chọn lựa thứ hai. Ví dụ, một số Kinh điển Đại Thừa hoặc một số Kinh điển thuộc Thượng Toạ Bộ, nếu có ai hỏi Kinh đó ra đời lúc nào, có phải do chính Đức Phật tuyên thuyết hay không ? Bản thân Thầy đôi lúc không thể áp dụng phương pháp trả lời rất dứt khoát, nhưng thiếu linh động “Yes hay No” (Có hay không) của một số người (người Mỹ thường có thói quen này), mà chỉ áp dụng tinh thần của Á Đông hơn, nghĩa là cần thì có một câu trả lời thoả đáng và đưa ra một đáp án cụ thể, minh bạch, có thể chứng minh một cách đàng hoàng, ngược lại

thì cũng trả lời như thế nào đó cho phù hợp với tính khế cơ hơn là khế lý.

Như quý Phật tử thấy, khi đề cập đến Kinh điển thuộc một tông phái hoặc niềm tin của một pháp môn là đụng đến bao triệu con tim, điều đó không còn là vấn đề cá nhân nữa. Quý Thầy rất ý thức được việc này, nhưng thỉnh thoảng phải thực hành hạnh “trực ngôn là đạo tràng” trong ***Kinh Duy Ma***, đành phải như thế.

Chúc Phật tử thân tâm thường an lạc và vững niềm tin đối với chánh pháp, nỗ lực tu tập để mình và người được nhiều hạnh phúc, an vui.

KINH NGUY TẠO– Giáo sư TS
Kyoto Tokuno

LÀM SAO TÌM THẤY PHẬT–
Thích Chân Tuệ

Danh sách CD "SÁCH ĐỌC" do
Lotus Productions phát hành (đang
cập nhật)

TRANG CHÍNH